Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

BARNAVÄNNEN

N:o 48 Den 26 Nov. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: ANNA och J. B. GAUPPIN. | 33 årg. 1916.

Olika vägar.

Ps. 1: 1—6.

Vår levnad på jorden liknas ofta vid en vandring, och vårt sätt att handla blir då lik en väg. Om vi göra gott, så "vandra" vi på en god väg, men göra vi ont, så "gå" vi på en ond väg.

De olika vägar, som vår text talar om, äro *syndares väg* och de *rättfärdigas väg*. O, hur olika äro inte dessa vägar! Det ligger vikt på, att vi välja den rätta vägen. Ty välja måste vi. Var och en av oss måste bestämma sig för den ena eller andra.

Ni tro kanske, kära l t valet är mycket lätt. Men i många fall kan det vara svårt nog. en är full av människor, som inte bry sig om Gud och hans vilja. möta dem överallt, i hemmen, på gator och gränder, i verkstäder, på en, och där måste vi ofta arbeta tillsammans med dem. Även barn n te ofta höra svordomar och mycket annat rått och syndigt tal och se m cket ont.

Då kan frestelsen till synd bli mycket stor. Kamrater kanske både locka och hota dig att komma med dem in på det ondas väg, och det är inte lätt att stå emot.

Men vi behöva dock aldrig vika av från de rättfärdigas väg. Väl är vår egen kraft otillräcklig att stå emot det onda, men vi stå inte ensamma i

denna strid. Gud är med oss, och han kan bevara oss för syndens lockelser.

Det är inte på de syndares väg lyckan är att finna. Därom heter det i vår text, att den man är säll eller lycklig, som icke vandrar i de ogudaktigas råd. Fly synden, kära barn, så bli ni verkligt lyckliga. Då slippa ni känna eder anklagade i samvetet, i stället känna ni eder lyckliga och glada i hjärtat. Inte "sitta där bespottare sitta". De tala så fult om Gud, om frälsaren, om Guds ord. Allt förhåna de. Det förstå vi, att så kan inte en rättfärdig människa göra.

I sitt ord har Gud givit oss en kraftig hjälp mot det onda. Därför har den rättfärdige sin lust i Herrens lag. Läs din bibel, läs något varje dag. Då skall en fläkt av Guds Ande komma över dig och giva dig ett rent, heligt sinne, så att du älskar rättfärdighet och avskyr allt vad synd heter.

Det vilar en särskild välsignelse över en människa, som vandrar på rättfärdighetens väg. Hon är som ett träd, planterat vid vattenbäckar. Det bär friska löv och är rikt på frukt. Så blir det till stor glädje och vederkvickelse för andra.

Tänk, vilken härlig, stor uppgift att likna ett sådant träd! Och det skulle vi alla göra. Viljen I se, vilka sköna frukter Gud vill, att vi skola bära, så slå upp Gal. 5: 22, 23 eller Kol. 3: 12. Genom att tänka på Gud och hans ord och vad han älskar, driva vi bort ur hjärtat onda begär och syndiga tankar. De få inte rum i oss. De goda tankarna äro som goda änglar, de styrka oss i det goda och hjälpa oss att bli kvar på rättfärdighetens väg.

Vi ha också en beskrivning på de vandrare, som ställas i motsats till de rättfärdiga. Det är de ogudaktiga, de som ha sin glädje i att göra synd. De likna agnar, som vinden bortför. Det finns ingen *kärna* hos dem, ingenting som duger i Herrens ögon. Och då de inte alls fråga efter Gud och hans vilja, så komma de allt längre bort från honom. Men kan en människa *komma bort* från Gud? Ja visst! Tänk på den förlorade sonen. Hon kån komma långt bort från Gud med hjärtat och även med hela sitt liv. Det är ett olyckligt tillstånd. Gud bevare eder därför, kära barn!

Men efter livet kommer domen. Där skola de ogudaktiga "icke bestå". De skola uteslutas från de rättfärdigas församling; de få inte följa med upp i himmelens härliga boningar. Då uppfyllas profetians ord: "I skolen få se, vilken skillnad det är mellan den rättfärdige och den ogudaktige, mellan den som tjänar Gud och den som icke tjänar honom."

Till sist få vi om det olika slutet på de två vägarna höra Herrens ord. *Herren känner de rättfärdigas väg.* Han har utstakat vägen och varit välsignande med alla vandrare på den, och den vägen slutar hos Gud, i hans härlighetsrike. *Men de ogudaktigas väg förgås.* Den slutar i evig natt. Ve alla, som vandra därpå.

Och nu, kära barn, önskar jag eder Guds hjälp att städse vandra på de rättfärdigas väg och hålla ut i vandringen där. Ty där är Gud med, välsignande och bevarande.

E. B.

Då Axel lärde sig hövlighet.

Axel hade en rik far, och han bodde i ett stort hus ute på landet. Han hade ridhäst och en hel hop andra djur, såsom kaniner, en bock, en hund, med flera. Och han var alltid fint klädd. Han kände sig mycket stolt över allt det, som hans fars penningar kunde skaffa honom, och han började tänka, att det är bättre att vara rik än att vara god.

Han blev mycket ohövlig i sitt uppträdande och var isynnerhet envis och stygg emot tjänstfolket. En gång retade han fars stora bulldogg, men hunden morrade så hotfullt åt honom, att han blev rädd för att reta den vidare.

En dag, då Axel lekte ute på gården, såg han en gosse, som stod på vägen utanför grinden. Gossen var smutsig, trasig och barfota, och hans mössa var sönder på flera ställen, men han hade ett vänligt och gott utseende. I den ena handen hade han en korg, som var till hälften full av smultron.

»Gå din väg härifrån!» ropade Axel och sprang ut på vägen. »Vi ä' rika och kan inte tåla, att det kommer trasiga pojkar i närheten.»

»Åh, var så snäll och ge mig något att dricka», sade gossen. »Om du är så rik, kan du säkert ge mig litet vatten.»

»Vi ge dig inte någonting», ropade Axel. »Om du inte packar dig i väg i hast, tussar jag hundarna på dig.»

Gossen skrattade och gick sin väg, medan han svängde med sin korg.

Axel började nu tänka på, att han också kunde ha lust att få några smultron. Han gick ut på vägen, till dess han kom till en stig, som förde ned till en äng, där det fanns mycket smultron längs en gärdesgård. Han fick ögonen på några särdeles stora och saftiga bär, som lyste på andra sidan det stora, djupa diket. Han menade, att det väl inte skulle vara så svårt att komma över det, varför han tog »sats» och hoppade allt vad han kunde. Men diket var bredare än han beräknat, och i stället för att komma över, hoppade han mitt i det. Och detta var till på köpet fullt av lervatten, som gick Axel till mitt på bröstet. Han var icke just vidare modig, och därför skrek han efter hjälp så länge, att han blev trött. Han började nästan tro, att han skulle nödgas stanna där till kvällen, ja, kanske över natten, ty han kunde inte få sina fötter ur leran. Men då hörde han till sin outsägliga lättnad steg, som närmade sig. Han såg sig omkring och fick då ögat på den trasige pojken, som han hade jagat bort från sitt hem.

»Kom och hjälp mig, så skall du få en krona», ropade han.

»Jag bryr mig inte om din krona», sade pojken. Han lade sig ned på magen och räckte en käpp till Axel, som fattade tag i den och därigenom halades upp ur diket.

Axel såg gräslig ut. Hans mössa var borta, och den ena skon hade blivit kvar i leran.

»Vilken av oss två är nu mest smutsig?» frågade gossen skrattande.

»Det är jag», sade Axel modfälld. »Men du skall ha stor tack för att du hjälpte mig upp ur diket. Jag är ledsen över att jag körde bort dig nyss.»

»Nästa gång jag kommer, skall du kanske vara litet hövligare. Jag är inte rik jag, men jag är starkare än du, och jag vill nästan tro, att jag har större hyfsning.»

»Ja, det är mycket möjligt», medgav Axel.

Nästa dag, då Axel såg den fattige gossen gå förbi, ropade han på honom, visade honom sina kaniner och lät honom få rida på sin ponny.

»I dag är du dig mycket olik mot i går, du är ju riktigt hövlig och vänlig», sade gossen.

»Ja, jag lärde mig det i går nere i lerdiket.» — —

Men de unga vänner, som läsa denna berättelse, behöva inte gå ner i ett ler-

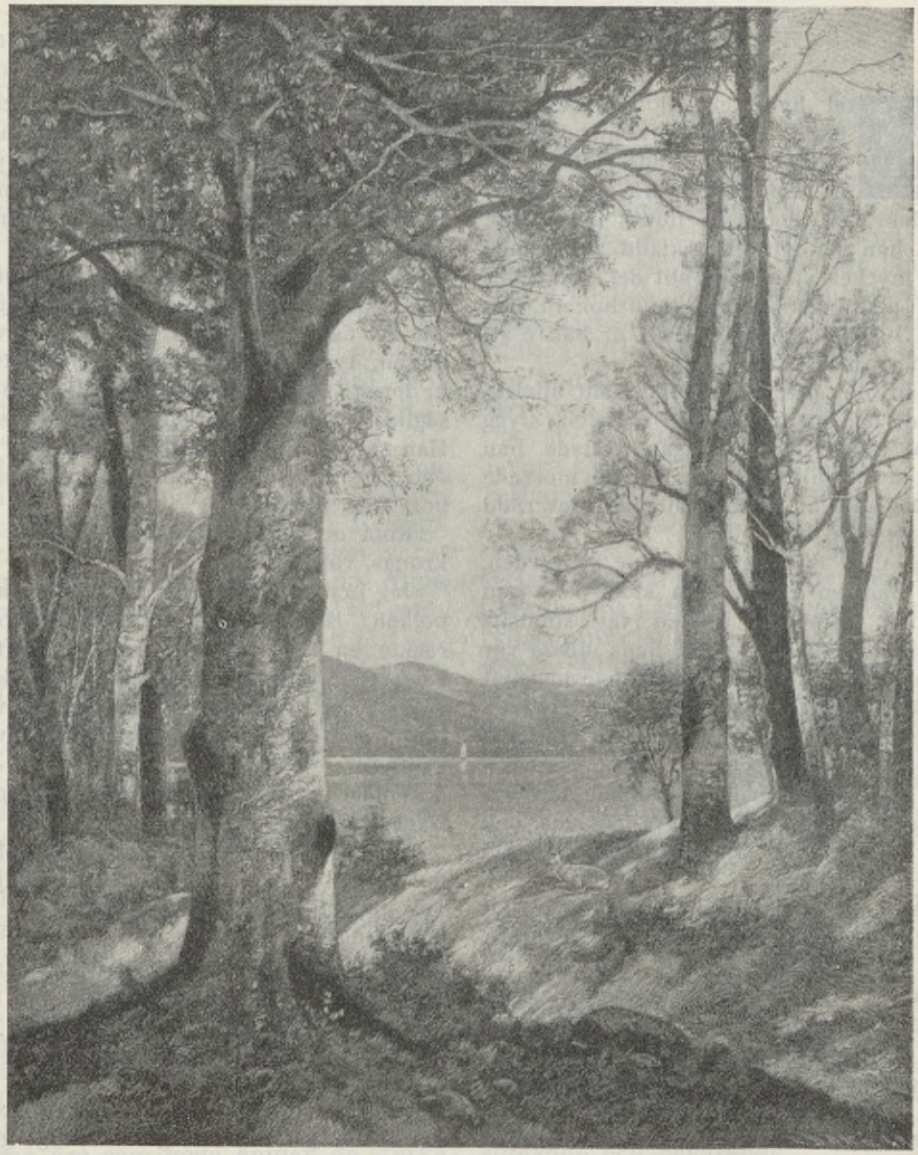

I SKOGEN.

dike för att lära sig hövlighet. De kunna lära båda delarna bara genom att komma ihåg den gamla gyllne regeln: »Du skall alltid uppföra dig emot andra, så som du önskar, att andra må uppföra sig emot dig».

SÖNDAGSSKOLBARN I HÖJE.

SÖNDAGSSKOLBARN I VÄSTRA SKYMNÄS.

I skogen.

Med teckning.

I skogen vandrar jag gärna
Där blommar min lycka och lust.
Till bäcken lyssnar jag gärna,
Han sjunger min glädje just.

När natten stilla söver
Var vaggande krona till ro,
Och himlen vakar däröver,
Och frid och stillhet där bo,

Då hälsar aftonens stjärna
Båd vinden och hjärtat till ro,
Då vandrar i skogen jag gärna
Och ville så gärna där bo.

Höje och Västra Skymnäs söndagsskolor.

Med två fotografier.

Huru ljuvligt är det icke, när bröder bo tillsammans i frid. Höje och Västra Skymnäs söndagsskolfolk äro goda vänner och trogna grannar, som bo på varsin sida om Klarälven i mellersta Värmland. Därför följas de också åt in i Barnavännen på en gång.

Då de var och en på sitt håll äro samlade till sina andaktsstunder pläga de ofta sjunga: »Jag älskar söndagsskolan, ty Jesus finnes där». Måtte kärleken till honom växa sig stark i alla barnahjärtan och hos alla lärare! Då skall vår söndagsskola gå till möte en ljus och segrande framtid med trogna lärare och gudfruktiga och fromma barn.

Om barnens ålder säger föreståndaren, att den växlar mellan fyra och femton år. Av de äldre tillhöra somliga ungdomsföreningen, och de yngsta passa väl för småbarnsklassen.

I någon liten mån söka söndagsskolorna bidraga till hednamissionen genom att lägga några små slantar i missionssparbössan, och vid årets slut sändes det samlade till Svenska Missionsförbundet.

De uttala en varm önskan och innerlig bön till Gud om välsignelse över lärare och barn i söndagsskolorna i vårt land och över hela världen, över hednamissionen och missionärerna. Till sist en hälsning till alla Barnavännens läsare från söndagsskolorna i

Höje och Västra Skymnäs.

Fransiska.

(Forts. från föreg. n:r).

Vi ha sedan fått veta, att de främmande männen varit ganska ovilliga att åtaga sig det uppdraget att föra bort mig. Men vårt folk förklarade för dem, att »Bwana Filip», som de kallar far, ju aldrig givit dem någon undervisning, och att om det sedan visade sig vara ett misstag, att spraltelmannen var en gud, skulle »Bwana Filip» inte bli så vred på dem, som på sitt eget folk utan bara tänka, att de inte visste bättre.

De ville inte heller, att de främmande männen skulle tala om för dem, var de gjorde av mig, ty då kunde de sanningsenligt svara, att de inte visste det, när far frågade var jag fanns. De fick blott de främmande till att lova att sköta om mig väl och föra mig hem, när fjorton dagar hade gått.

Jag kan inte minnas mycket från bortrövandet. Jag somnade i min säng, och då jag vaknade, märkte jag, att jag låg på

en bår, och att några främmande män släpade av med mig över stock och sten. Senare på dagen sänkte de ner mig i gropen.

Jag kommer inte ihåg, att jag var hungrig och törstig där nere, sedan den första långa dagen och natten hade gått. Jag tror, att jag måtte ha sovit och drömt hela den återstående tiden. Jag var inte en smula hungrig, men jag fortfor att drömma, att jag åt den goda maten, som faster Johanna och jag brukade få, medan vi bodde i Filadelfia.

Jag var inte törstig, men jag drömde, att jag drack det ena glaset fullt med klart vatten efter det andra, och en gång drömde jag, att jag satt i den lilla röda stolen, som jag brukade sitta i, då jag var liten, och ibland var det som om jag flöt runtomkring i något gyttjigt vatten. En annan stund drömde jag, att jag var hemma hos far och mor.

Jag får inte glömma att berätta, huru det kom sig, att jag varken hade någonting att äta eller dricka. De främmande männen blevo förskräckta över vad de gjort och sprungo bort samma dag, som de hade satt mig ned i fallgropen. De satte mat och dryck på marken ovanför den, men det kunde naturligtvis inte vara till någon nytta för mig.

De stackars varelserna, de visste inte, huru förskräckligt de hade burit sig åt. De förstodo inte, att jag skulle dö av svält därnere, ty de tro, att vita människor inte kunna dö utan att bli skjutna med en bössa, och att när vi själva önska att dö, skjuta vi oss en kula för pannan. Vårt eget folk var klokare än så, ty far hade alltid lärt dem sanning; men dessa stackars människor hade icke bott i närheten av en missionsstation.

Då far senare träffade dem, och de berättade för honom, var de hade gömt mig, frågade han, om de icke visste, att jag skulle lida en förskräcklig död, om jag fick ligga i graven i fjorton dagar utan att få mat eller vatten. Men de svarade blott: »Nej, Bwana Filip, hon är ganska säker, det finns ingen bössa i graven.»

Faster Johanna säger, att det smärtar henne, när hon tänker på, att hon förr brukade säga, att det var för många missionärer i Afrika.

En dag när jag låg nere i fallgropen, skymtade jag halvt i sömnen ett svart föremål uppe vid kanten, och plötsligt föll det svarta föremålet ned på huvudet på mig. Jag kände två armar omkring min hals och hörde någon, som skrattade och grät på samma gång. Då var det som jag vaknade för första gången sedan jag kom dit ned. Jag visste, var jag var och hur mycket jag längtade efter far och mor. Jag visste också, att det svarta föremålet, som smög sig intill mig, var Fransiska, och jag sade till henne, att nu var hennes ansikte i mina ögon lika vackert, som en blomma eller en stjärna eller en klar sjö eller någonting annat vackert, som jag kunde tänka mig. Men jag måtte visst bara ha tänkt det och icke sagt det, ty Fransiska har berättat, att det enda jag sade var: »mera, mera!» sedan hon hade givit mig litet mat av det hon fann på kanten av gropen. (Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 27 nov.—3 dec. 1916.

M. 27. Ps. 2. Hyllen Sonen!
T. 28. v. 1—3. De ogudaktige vilja inte hylla honom.
O. 29. v. 4—5. Den Allsmäktige förskräcker dem.
T. 30. v. 6—8. Kristus, Guds smorde, skall regera.
F. 1. v. 9. De olydiga måste tuktas.
L. 2. v. 10—11. Han manar de olydiga till förstånd.
S. 3. v. 12. Han manar alla att hylla sonen.

Söndagsskoltext för den 3 december.

1 Sönd. i Advent.

Hyllen Sonen! Ps. 2: 6—8.

Minnesvers: Ps. 2: 12 Hyllen Sonen, att han icke må vredgas, så att I förgåns på eder väg; ty snart kunde hans vrede upptändas. Saliga äro alla de, som taga sin tillflykt till honom.

BARNAVÄNNEN

Trettiofjärde årgången

anmäles härmed till prenumeration för 1917.

"Jag vill evigt sjunga om Herrens nådesgärningar; jag vill låta min mun förkunna din trofasthet från släkte till släkte."

Gudsmannen Etan har med ovan anförda ord angivit huvudinnehållet av, vad en Herrens tjänare skall skriva, tala och sjunga till frälsning, uppbyggelse och fostran för människors barn. Herrens nådesgärningar mot oss äro oräkneliga och hans trofasthet stor och underbar. Barnavännens uppgift under de gångna trettiotre åren har varit att söka uppenbara något av Herrens nåd och trofasthet för de små, släkte efter släkte, till deras väl för tid och evighet. I samma syfte och med samma mål anmäla vi **Barnavännens trettiofjärde årgång.**

Till barnen *vill denna tidskrift komma varje söndag under 1917 och föra med sig betraktelser och berättelser, skildringar från naturen och livet, från barnens värld, geografiska uppsatser och minnesteckningar, brev från våra missionsfält och våra söndagsskolor, sånger och dikter, det mesta åskådliggjort med fotografier och teckningar samt för övrigt allt, som kan upphöja Guds nåd och trofasthet samt skänka glädje och hugnad åt barnahjärtat.*

Till våra vänner och medarbetare *med tidningens redigering säga vi ett varmt tack. Likaså bedja vi att få säga ett hjärtevarmt tack* **till våra medhjälpare med tidningens spridning i hemmen och söndagsskolorna!** *Vi tillförse oss av eder i Herren en fortsatt medverkan att göra Barnavännen spridd och känd i alla Missionsförbundets söndagsskolor samt till allt flera hem i vårt fosterland. Låtom oss hjälpas åt att söka föra barnen till Herren och att söka fostra dem för hans rike! Endast därigenom kunna vi hoppas en ljusare framtid för vårt folk. Barnavännen vill med Guds hjälp göra sin insats för detta höga mål. Bröder och systrar! Låtom oss gemensamt bedja och arbeta i den betydelsefulla barnamissionen!*

Barnavännens redaktion och ledning *blir densamma som under alla föregående år och våra medarbetare likaså. Glömmen oss icke i edra förböner!*

Barnavännen utkommer *med ett åttasidigt nummer till varje söndag hela året om, tryckt å gott papper och försedd med fina illustrationer.*

Barnavännens pris: *Till följd av det oerhört höga pris, pappersbruken satt å sitt papper, har Svenska Missionsförbundets styrelse, därtill befullmäktigad av generalkonferensen, beslutat höja priset på Barnavännen något för att få inkomsterna att betäcka utgifterna.* **Å postanstalterna** *kostar tidningen 1 kr. 45 öre ex., men vid* **rekvisition direkt hos Sv. Missionsförbundets expedition,** *Barnhusgatan 10, Stockholm, av minst 10 ex., kostar tidningen 1 kr. exemplaret. Detta pris är ju ändå mycket billigt för en stor bok på 432 sidor med omkring 150 teckningar.*

Som gratisbilaga *för 1917 följer söndagsskolans textbok samt ett* **sextonsidigt vår- och julnummer** *i färgtryck för söndagsskolornas sommar- och julfäster.*

Textboken för 1917 *säljes extra till ett pris av 5 öre exemplaret till prenumeranter å Barnavännen. För* **lärare** *och* **lärarinnor** *finnes textboken inbunden och interfolierad med ett blad mellan varje uppslag för anteckningar. Boken är därjämte försedd med en praktisk klassbok, allt till ett pris av 25 öre.* **Julnumret** *och* **vårnumret** *säljes extra till ett pris av 8 öre.*

OBS.! Insänd rekvisition snarast möjligt *till Missionsförbundets Expedition, Stockholm. Dit sändas ock alla brev rörande ökad prenumeration, ändrad adress, felexpediering o. s. v. Bidrag till tidningens innehåll, fotografier och brev därom sändas till* **Barnavännens redaktion, Uppsala.**

Jultidningarna **Kring Granen och Brasan, Barnens Jul** *och* **Barnavännens julnummer** *äro nu utkomna och expedieras dagligen från förlaget. De äro till sitt innehåll goda och till utstyrseln mycket fina. Vi bedja församlingarna, ungdomsföreningarna och söndagsskolorna att just nu göra ett krafttag för att få ut dessa tidningar till Sveriges barn.*

Uppsala i november 1916.

REDAKTIONEN.

Tryckeri A.-B. Ferm, Stockholm 1916.